

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, 6; Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA ACTITUT DELS ULTRAMONTANS.

Los clericals están empenyats en anar contra la corrent, atropeliantho tot, y volguent saltar tots los obstacles, encara que sápigam que s' hi han de rompre la crisma.

¿Los pobles volen la llibertat?
Donchs élls volen l' absolutisme.

¿Los pobles fomentan la ilustració?
Donchs élls fomentan la ignorancia.

No 'ls diré més sino que ara, que 'l fret comensa á apretar, á n' élls los entra 'l calor.

Pero ¡quina calor!
Aixc ja es frenesí, deliri, semi-evaporació.

En parlant del poder temporal del Papa, ja no saben lo que 's fan.

Tot aquest estiu han estat remenant la cosa ab una calma verdaderament apostólica; pero tant bon punt l' hivern ha tret lo nas, han comensat los bons ultramontans á esbalotarse de tal manera, que ja no hi ha ningú que 'ls tinga pe 'l cap ni pe 'ls peus. Si á mida que vaja augmentant lo fret augmenta la seva calor, no sè ahont anirém á parar.

Volen que 'l Papa torni á entrar en possessió dels seus estats; volen que á la Iglesia Romana se l' hi restitueixi lo poder temporal, costi lo que costi y pesi á qui pesi.

Com si diguessem, s' han encarat ab totas las nacions que, segons élls, podrian tornar al Papa lo seu tron, y apuntantlos hi la excomunió al pit, han cridat secament:

—Lo poder temporal... ó la vida.

¿No es veritat que aquestos senyors son molt originals?

Ara que en totas las nacions tingudas per católicas s' hi opera un moviment marcat d' oposició á la teocracia, ara precisament se 'ls ocorreix reclamar l' apoyo d' aquestas nacions pera tornar lo seu antich esplendor al anulat poder temporal.

Lo Papa fa discursos y dona manifestos; los cardenals escampan per tot arreu los gomechs del presoner del Vaticano, y 'ls bisbes, especialment los espanyols, recordant las sevas antigas facultats, las emprenen ab los seus respectius governs y 'ls confirman sense compassió.

Es dir que ja no es veritat alló de «qui paga mana»: ara s' haurá de dir «qui cobra pèga».

Contan que Jesucrist, entrant al temple de Jerusalem, y veient un formiguer de mercaders que havian pres la iglesia per centro dels seus negocis, va clavarlos al carrer á latigassos, dihentlos al mateix temps:

—La mèva casa es casa d' oració y vosaltres l' haveu convertida en una cova de lladres.
¡Ay dels ultramontans si Jesucrist tornès!
¿Qué diria al veure l' estat actual de la religió per éll fundada?

De fixo que no podria contenir la indignació, y embestintlos com en altre temps als mercaders, ab las xurriacas á la mà 'ls diria:

—La mèva religió es religió de virtut, pau y fraternitat, y vosaltres l' haveu convertida en...

No sè en qué 'ls diria que l' han convertida; pero es probable que la frasse podria posarse al costat de la que va dirigir als mercaders de Jerusalem.

La societat moderna, per més que sent las amarguras de la Iglesia... no pot plorar.

Cada cosa per son temps. La época dels privilegis ja ha passat, y es verdaderament extrany que la Iglesia, que sempre ha fet alardes de ser partidaria de la igualtat, perdi 'l temps reclamant unas facultats que cap religió té.

Ella demana 'l poder temporal com á remey de las sevas penas.

Lo poder ben categóricament l' hi han dit que no l' hi poden donar.

En quan á lo demès, es fácil que ho consegueixi, si tant s' hi empenya.

Me sembla que de temporal no n' hi faltarà.

FANTÀSTICH.

LA CATÀSTROFE DE VIENA. (1)

L teatro Ring de Viena acaba de incendiarse, causant un sens fi de víctimas.

L' edifici era hermós, de nova construcció, y estava situat en un dels punts més céntrichs y concorreguts de la capital d' Austria.

Dijous, 8 del actual, dia de festa, devia representarse l' opereta bufa d' Offenbach *Los Quen-tos de Hoffmann*, y al demati quedavan ja despatxadas totas las localitats.

A Viena, igual que aquí á Barcelona, hi ha entre las familias menestraslas la costum de anar al teatro 'l dia de festa y no es d' extranyar la demanda de localitats, á pesar de que 'l teatro Ring fos capàs per uns 2.500 espectadors.

La funció havia de comensar á las set del vespre. Un quart avants las galerias superiors estavan plenas de gom á gom. Infelissos treballadors, menestras, gent poch acomodada generalment y un bon número de donas y de nens formavan la majoria de aquesta massa de públich.

Mentres tant s' anavan obrint alguns palcos, y ocupantse 'ls sillons del pati, ab alguna catxassa, com es natural, perque 'l que té lloch senyalat regularment no s' apressura.

(1) Doném avuy compte detallat d' aquest succés que ha consternat á tot lo mon; sens perjudici de publicar algunas laminas, aixís que 'ns arribin los dibuixos de Viena.

Faltavan pochos minuts pera comensar; lo teló no s' havia alsat encare, quan tot d' un plegat s' apagan tots los llums. Sorpresa general durant un instant, un instant no més, perque tot seguit una flama inmensa esbotza 'l teló de boca, lo forat que fá se engrandeix, la flama s' aixampla y creix, y á la seva resplandor se pinta 'l terror y l' espasme en totas las caras, y un crit de consternació ompla l' espay del teatro.

Alguns guanyan la porta y s' escapan, á través dels corredors que havian quedat á las foscas; altres se froban trabats en lo seu siti per las empentas; los que s' aglomeran á las portas las embussan y ni passen, ni deixan passar als demés: mentrestant lo foch augmenta y 's propaga pèl sostre y per las galerias, com un mónstruo devorador é implacable; y un núvol de fum espés y pudent envenena l' ayre y produheix l' asfixia.

¿Qui es capàs de descriure las escenas que havian de produhirse entre aquella multitut sorpresa per l' incendi, en que hi havia pares y fills, germans y amichs, y fins familias enteras? Molts que ab la pressa de fugir havian caygut, morian trepitjats pèis altres: alguns arribavan á las portas, y las empentas no 'ls deixavan sortir: los pochos que lograven guanyar los corredors foscos y plens de fum, corrian desalats d' un cantó al altre, perduda l' esma y sense trobar l' escala de sortida: n' hi havia que treyent lo cap per las finestras donavan crits de misericordia; n' hi havia d' altres que 's tiravan daltabaix, cayent sobre llen-sols que aguantavan alguns vehins, per pará 'l cop, d' altres en fi que 's ferian de desesperació al veure que las escalas dels bombers no arribavan á tanta altura.

Tot era confusió, desordre, desesperació, crits, sospirs d' agonía, planys y malediccions.

Y 'l foch y 'l fum sempre en augment y la dificultat de respirar á cada instant mes grossa, fins que á despit dels esforços dels bombers, comensan á despendre's las galerias, y la flama que vá regolfant per l' inmensa sala, atada ab aquestos mateixos desprendiments reventa 'l sostre y s' eleva per l' espay, enrojant lo cel y vomitant un diluvi de tions y espurnas.

Los crits de dintre 'l teatro han cessat: després no se sent més que fortor de carn humana carbonissada, y entre la muralla d' espectadors que 's forma entorn del edifici, lo dolor dels parents de tants infelissos, las véus de la inútil maniobra, y 'l panteig y l' esglay de tota una ciutat.

¿Quina havia sigut la causa de aquesta inmensa catàstrofe?

Segons conta un actor dels que s' han escapat ell estava ja vestit y previngut, y acabava de sortir al escenari, á donar un tom y esperar la senyal. La decoració representant una taberna, estava posada. Faltavan cinch minuts per comensar.

Un empleat ab una perxa llarga estava encenent los rengles de llums colocats dalt de las bambalinas, quan tot de un plegat, fos perque hi hagués molt gas, ó per un descuit s' inflaman unas gassas; aquestas fan foch á un teló, y en un instant no més y com si una corrent d' aire bufés lo foch, l' incendi se extén per

tot l'escenari, arriba al teló de boca y 'l forada.

Lo director d'escena, desde dintre, donava l'ordre de prevenció, mentres l'empleat y las pocas personas que 's trovanen sobre l'escenari, cridaven *foch*.

Y va ser tant ràpid l'incendi que ni temps hi hagué per baixar lo teló aïslador de tela metàlica, ni per obrir las bocas d'aygua situadas al sostre.

Alló sigué un campí qui puga general: los actors, coristas y empleats que van poder, van fugir per una porta excusada; alguns més desgraciats, ni temps van tenir, quedant incomunicats pèl foch y veyentse obligats a sufrir la mateixa sort que la gran majoria del públich.

Al comensar l'incendi, un empleat, per evitar una explosió de gas, donà la volta a la clau del contador, deixant lo teatro a las foscas.

Es l'única prevenció que 's pogué pendre, prevenció ben desgraciada per cert, ja que fou la causa de que molts que arribaren als corredors del teatro, no trohessin la sortida.

L'incendi no 's pogué dominar, a despit de tots los esforços. Per últim, no hi hagué més remey que aïslar lo foch, evitant majors desgracias.

Per fi 's desplomaren las parets quartejadas, y aquell hermós edifici quedá transformat en un pilot de ruinas fumejants, sota las quals hi reposava un número incalculable de cadávers.

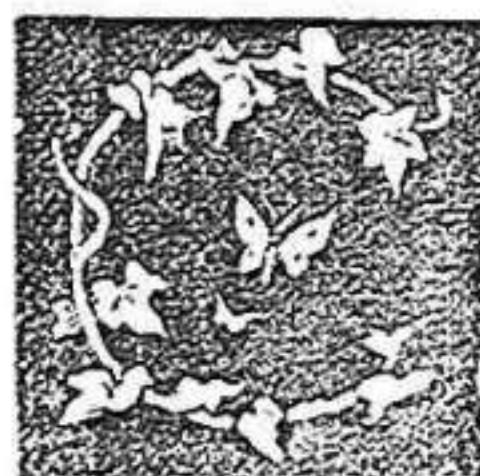
Los primers telégramas parlaren de 120, després lo número pujá fins a 200, més tart a 600, y últimament diuhen que ja hi há 970 personas extretas y enterradas.

La major part dels cadávers no fou posible identificarlos: los uns estavan carbonisats pèl foch, los altres apastats sota las ruinas.

L'emoció de la capital era inmensa: las Cámaras van tancar-se en senyal de dol, s'obriren suscripcions per socorre a las familias de las víctimas, y en tot l'imperi austriach y en alguns punts del extranjer s'organisan auxiliis.

¡Que com sempre puga la caritat aixugar las llágrimas dels que sobreviuen, plorant per las víctimas d'aquesta gran catástrofe!

P. K.

COMPARACIÓ entre Fransa y Espanya, que ha horrorisat a un periódich conservador.

«A Espanya hi ha vuit ministeris; a Fransa n'hi ha dotze. ¡Y encare dirán de la República! ¡Mirin quin despilfarro!»

En efecte: a Fransa l'Estat recauda uns 12 mil 300 milions de rals, y aquí a Espanya la quarta part y ab prou feynas.

¡Ah! Y are vé lo millor. A Fransa la propietat territorial paga 'l 3 per cent; y aquí a Espanya 'l 21 per cent.

Es a dir pagant la séptima part que nosaltres, poden tenir lo lujo de mantenir a quatre ministres més.

Una maquinació nihilista contra la vida del Czar.

Corria la véu de que la sombra de Alejandro II, l'emperador assassinat sortia cada vespre dintre de l'iglesia de Kazan; y efectivament sortia.

Però 'ls que havian preparat aquesta travessura 's proposavan per fer anar al nou emperador qu' es molt supersticiós dintre l'iglesia, presentarli la sombra del seu pare, atreure'l cap a un siti senyalat, y per últim endúrsele'n per una trampa que hi havia sota una rajola mòvil. Un cop al subterrani 'ls assessins l'hi haurian arreglat los comptes.

Encare que hi ha periódichs extranjeros molt formals que donan aquesta noticia no es veritat que aquesta trama, ab escotillon y tot, sembla de una zarzuela bafa?

En Bismark no guanyará prou per sustos. De primer pert las eleccions y a la Cámara l'hi donan cada dia una corrida.

Ab las alas mulladas se 'n vá a trobar a l'emperador. Aquest las hi aixuga y l'hi diu:—No tingas por: si la Cámara t'fa nosa la disoldrém.

¡Bonich dilema! O sometrem's ó disoldrem's.

¡Però y si'l país s'empipa y torna a elegir als mateixos diputats?

A Santander tenen un bisbe, que n'hi ha per un any de tirarne cada dia un tros a l'olla.

Després de molts persecucions, un capellá vá penjá 'ls habits a la figuera y 'l poble vá elegirlo diputat provincial.

¿Qué fá 'l bisbe per revenjarse? Puja a la trona y excomunica als tres periódichs de la localitat, als redactors, als caixistas, y fins als lectors.

Però com si 'ls hi hagués caygut lo manná, desde

aquell moment comensan a ploure suscriptors, tant que las máquinas dels periódichs excomunicats no poden donar l'abast.

¿Volen fer creixe un periódich? Procurin que l'excomuniquin.

Aixis com los fems desrollan a las plantas, las excomuniones desrollan a la premsa.

Con que Sr. Bisbe de Santander ¿vol fernos lo favor d'excomunicar a la Campana de Gracia?

Si ho fá, será una excomunió més a la llista, y nosaltres que som agrahits l'hi regalarem una mitra.

May siga sino la de las neulas.

A Roma han fet una nova fornada de sants, que casi bé haurán de quedar sense empleo, per l'istil de molts fusionistas, si 's considera que tots los mals y totas las desgracias tenen advocat.

Entre 'ls elegits hi ha un pobre pollós anomenat Benet Joseph de Labre, sobre 'l qual un periódich francès conta la següent anécdota.

Quan lo tal Labre no era més que Beato, lo bisbe de Arras vá demanar al Papa Pio IX que l'hi enviés algunas reliquias, y 'l Papa desitjós de complaure a aquells feligresos y mediant lo pago de tarifa, 'ls vá enviar dugas camas de futur sant, ab los certificats corresponents.

A Arras vá haberhi una gran alegría; pero un metje, despres de examinar las reliquias, vá tirar aigua al vi, declarant que aquellas camas eran dugas camas esqueras.

Però com que 'ls certificats del Papa acreditavan ser las del Beato Labre, y 'l Papa es infalible, veus aquí que fins a cert punt resultá, que 'l pobre pollós no era coix com molts altres pobres.

Al revés: deuria tenir tres camas.

Frase de un periódich conservador:

—Aquesta situació es l'antelada de la República.

Donchs miri, porter: passi recado a la senyora y diga que l'estem esperant: que si vol entrarém; pero que fet y fet será millor que surti.

Aquest dia sobre si l'un me mira malament, y l'altre 'm fá riattlas, y 'l de més enllá no 'm saluda, en Camacho vá dir a la sessió del Congrés, que si no estavan contents se 'n aniria de molt bona gana, que no volia aguantar més perrerias, qu' ell feya tot lo que podia, y en paus.

Tot remenant la cassola
degué cremarse ¡macatxo!
Pro escolli senyor Camacho
¿quí l'empeny que tan rodola?

Aquets dias hem sentit parlar de projectes carlistas, de cabecillas que han sortit de Barcelona, de reunions que s'han celebrat en alguns pobles de la montanya, de certes caras molxas que s'han posat alegres, com si esperessin la grossa de Madrid, etc., etc., etc.

Jo ja ho veig: ja fá alguns anys que 'ls tals carlins están en vaga... ¡oh y are que fá aquest fret!

Tota aquesta frisansa no 's cura sino de una manera: escribit y practicant las obras de misericordia de la llibertat.

Primera: Donar llenya al que 'n busqui.
Segona: Escalfar al qui tinga fret.

Al discutirse entre 'ls senadors lo carril de Montseerrat, ab una mica mes hi ha un xoque entre 'ls ministerials, y un descarrilament de la majoria.

Lo ministre de Foment al freno, vá evitar totas aqueixas desgracias.

Y 'l carril vá arribá a puesto.

Ja cal que l'empresa porti un ciri de lliura a la Mare de Déu.

¡Bravo per Mr. Martin! Es un home que no 's cansa may.

Are ha obert un menjador al primer pis, qu' es un modelo de suntuositat y d'elegancia. En las parets hi ha dos grans quadros de 'n Llovera y un altre de un jove, que 's diu Baixeras que promet molt.

En los seus quadros, en Llovera hi ha desplegat totas aquellas condicions que de l'adornan. Sobre tot donas guapas y elegants. L' un representa un restaurant de un ball de mascaras y l'altre un brenar en la campinya. Tant a l'un com a l'altre, al home més fret l'hi venen ganas de barrejar's hi.

Y vejín si la sab llarga 'l tal Mr. Martin!

Perque pòuem apreciar la armonia de gustos que produheix contemplar obras tant hermosas tot menjant, ó siga 'l recreo de la vista y 'l del paladar, Mr. Martin vá convidar a esmorsar als representants de la premsa y als artistas, y per supuesto, ni 'l paladar ni la vista van tenir mes que motius de satisfacció.

Ab això, ja ho sab, Sr. Llovera, y vosté Sr. Baixeras

y vosté també, Mr. Martin: que per molts anys pugan pintar semblants obras.

Llibres: Versos, colecció de poesias catalanas y castellanas originals de Sebastiá Gomila y J. Blanch y Romani. N'hi ha de molt bonicas é intencionadas. Se ven a 4 rals.

Cercol de bota. Parodia del celebrat drama *Cercol de foch*, per Joan Molas y Casas. Ja sab tothom que s'ha estrenat ab éxit molt extraordinari en lo teatro Romea; ab això si volen fers'hi un tip de riure, ja ho saben: val no mes que dos ralets.

SELLOMANIA.

Aquell dia desgraciad

en que va pujá en Camacho, jo vareig pensar:—¡Macatxo! ¡ja farà algun disbarat!

Com m'equivocava! A munts del seu senderi n'ha tret. No es sols algun lo que ha fet, sino alguns ¡y quins alguns!

No semba sino que l'home haja pensat entre sí:

—«Pe'l temps que tinch d'está aquí, prenem's la cosa a broma,

Ja que fe a tothom content de cap modo ho consegueixo, vejám, donchs, si 'm distingeixo fent'ho tot ben malament.»

Y al moment, ab molta gracia, ha anat desembutxacant:

cada dos dias un plan,

cada plan una desgracia.

Primè atormenta al comers,

després inquieta la renda,

després ve ab la idea horrenda

del libre-cambi pervers.

Y al final d'aquet complot

contra la bossa d'Espanya,

l'hi veig la manía extranya

de clavar sellos per tot.

Sellos per dalt y per baix,

sellos de pau y de guerra,

sellos a dreta y esquerra,

sellos al rich y al bastaix.

Sellos magres, se los grassos,

sellos en tois los escrits,

sellos grans, sellos petits,

sellos pe 'ls ulls y pe 'ls nassos.

Y hem d'estar reconeguts

a que al fi no haja inventat

sellos per aná afeytat,

y sellos per se estornuts.

Vaja, un rich de compassió.

¿No comprén, senyor ministra,

que 'l menjar que 'ns suministra

no plau gayre a la nació?

¿Això es lo que ab tan misteri

va prometre que 'ns daría?

¿Tot això es lo que volia

fer quan fos al ministeri?

¿Hont son los brillants destellos

del seu poderós talent?

¿Es que se l'hi ha anat fonent,

tornant'sei un feix de sellos?

Francament, no pot aná,

y això vosté ja ho coneix.

¿No sab, si això s'estableix

quins resultats donará?

Que un dia, y no es cap patronya,

veurém un sello espantós,

que cubrirá majestuós

tota la extensió d'Espanya.

Y ab la rial'a del borraixó,

quan ja no 's pot tenir més

la nació dirá:—Aquest es

l'últim sello de 'n Camacho—

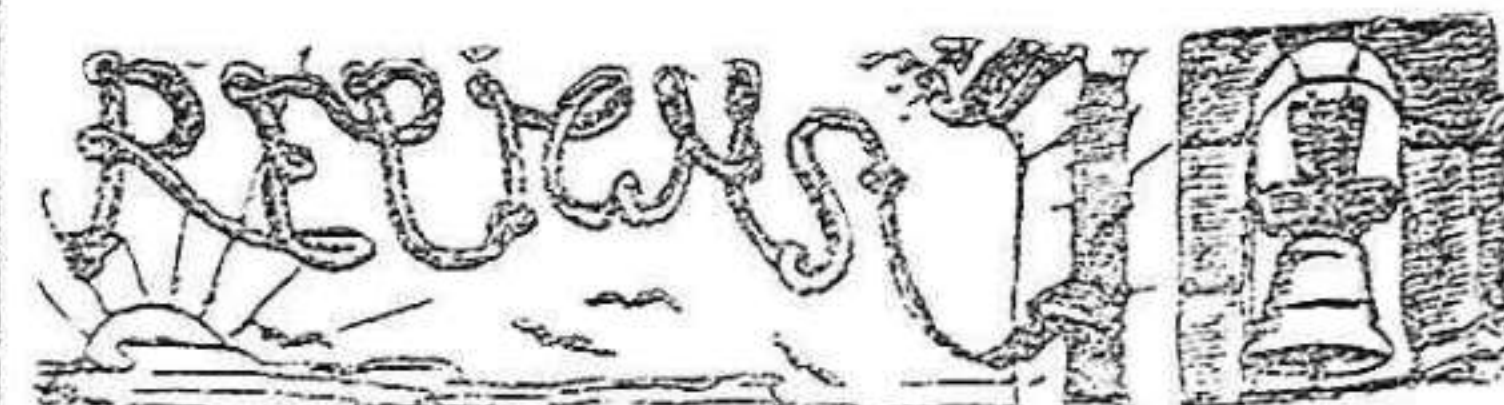
Créguiho; la cosa es molt séria,

y 'l temps ho confirmará.

¿No sap quin sello será?

Lo sello de la miséria.

C. GUMÁ.

ha publicat un libre de quentos aragonesos. N'hi ha alguns que han passat a Catalunya; pero n'hi ha d'altres que son ben castissos, y que no poden haver nascut més que a la terra del *Rediós*!

Per las últimas firas vá venir un aragonés a Barcelona. No havia vist may lo mar, y al ensenyant un seu cusí, qu' es artiller de plassa,

l'hi diu:

—Mira, mira; más grande que el Ebro.

—Ancho sí, replica l'aragonés; pero lo que es largo... *quíá*.

Las escuelas laicas tractan de fer una reunió, se pre-

sentan al Governador, y 'l Governador los posa impediments.

Lo Congrès obrer vol ferne un' altra, y continúan las dificultats del Governador.

—Segons la lley, observa un interessat, las reunions no poden prohibirse; tot lo més poden suspendre's, quan descarrilin.

Resposta de un ministerial:

—Bè, no anomeni a la lley que ningú l' estima tant com nosaltres. La proba es que la girèm al revés, com si fos un parell de mitjas, y la tanquem dintre del calaix ab pany y clau.

Ab això de la Borsa, son molts los que s' olvidan de la feyna, y corren á ferse richs sense necessitat de treballar.

Lo pare de un estudiant sab que 'l seu fill darrera del bolsin ni menos s' acosta á la Universitat. L' hi escriu una carta:

«Fill meu: he sapigut ab molt disgust que no segueixes cap curs.»

L' estudiant respon:

«Dispensi, pare, aixó es una calumnia. Jo puch assegurarli que segueixo ab molta atenció 'l curs dels valors.»

A Roma está á punt de publicarse un periódich, órgano del Papa, qu' estarà escrit en francés, es á dir en la llengua de la República.

¿No seria més propi escriure'l en llatí, qu' es l' idioma de la missa y de las absoltas?

Miniatura del general Salamanca:

Es un diputat qu' es capás d' enraonar sis horas seguidas, y no obstant no es orador.

No t' es facilitat de parlar. Lo que t' es dificultat de callarse.

Un periódich troba que 'l Congrès vá semblantse á una colecció d' ayres nacionals.

Diu: Hi ha 'l grupo de diputats catalans, lo grupo dels aragonesos, lo de's navarros, lo dels andalusos, lo dels asturians. ¿Ahont anirém á parar?

¿Hont vol que aném á parar?

A ballar qui'n tinga ganas, que aixís hi haurá música per tots los gustos:

Sardana, jotas, bolero, munyeira, etc. etc.

Reunió de generals y jefes del exercit perteneixents al Congrès.

Lamentacions contra 'ls projectes de 'n Camacho, que si per un costat rebaixan lo desqüento, per l' altre costat augmentan los impostos.

Queixas al Ministre de la Guerra.

En Martinez Campos:—¿Qué quieren Vds? Los generales:—Que nos mejoren el rancho.

Tot Barcelona vá interessarse per l' indult del reo Cosme Ramon, y l' indult vá obtenirse, quan ja tothom lo dava per mort.

Després ván sortir los monárquichs democrátichs, assegurant que s' havia lograt l' indult gracias á la seva bona cara.

No está mal.

Sobre tot com anunci de la seva especialitat d' *aixecar morts*.

Y apropósit: ¿Sabrian dirme qu' es lo que dimontri han fet los apotecaris del comitè d' aquest partit?

Ho pregunto perque en menos de una seumana tot s' ha desgaibellat. Alguns membres del Comitè se n' han sortit dihent:—Jo no hi era.

Y ea quant al periódich, tot just s' havia declarat dinástich, y vá comensar:—Ay qué tinch... ay qué tinch... que ni l' Extrema-unció va arribarhi á temps.

Tot aixó no pot ser més que una trama dels apotecaris. Res... una dossis forta de *caga-motzo*, y ja tenen al partit á ca'n Pistras.

En Camacho vol de totas las passadas que 'ls presupuestos quedin votats per Nadal.

Questió de *galls*.

Ja tenim diputat al Sr. Canyellas.

Ab paila y temps y en Pere Anton Torres se maduran las nespras.

Los libre-cambistas de Madrid ja fá més de dos mesos que remenan l' idea de celebrar un *meeting*, y lo troban local.

Si que s' apuran per ben poca cosa ¿No hi ha kioscos á Madrid?

Lo ministre de Gracia y Justicia es un tossut de primera forsa.

Lo país, los diputats, tothom l' hi demana 'l mateix: tothom crida, tothom reclama perque s' estableixi 'l

jurat, y éll se tapa las orellas y 's contenta presentant un projecte de lley establint lo judici oral y públich.

La comissió encarregada de dictaminar sobre aquest projecte no l' hi vol doná 'l passe en cap de las maneres.

¡Pobre Alonso Martinez!
Está á punt de perdre 'l judici... oral y públich.

A Madrid ha nevat.
Quan neva per fora, un hom' pensa ab los pobres que no tenen abrich ni aliment.

Pero quan neva á Madrid, pèl mateix motiu penso ab los conservadors.

¡Pobre canalla! Fret á l' ánima, fret á l' atmósfera y néu al carrer.

Qu' es com si diguessem: *conservadors frappés*.

Una frase:
Se discutia la renta de tabacos. Sostenia un diputat que 'l tabaco es bó; que l' elaboració es bastant regular, y que 'ls cigarros no poden fumar-se.

—No me 'n parli, responia un altre, que á dreta lley, de la renta de tabacos se n' hauria de dir «l' impost sobre 'l suicidi nacional».

—Ay, ay ¿perqué?
—Perque tots los espanyols que fuman s' envenenan.

En una tertulia 's discutia 'l problema de si es millor cremar los cadávers ó enterrarlos, tal com avuy dia se practica.

Un metje pren cartas en la controversia, dihent:—Jo opino que l' incineració dels cadávers es lo colmo del salvatjisme.

Resposta de un partidari de l' incineració:
—Se compren que sent metje no l' hi agradi aquest sistema. No hi ha cap autor que s' avinga á que l' hi cremin las sévas obras.

Contan que cert alcalde vá dirigir á la primera autoritat municipal de un poble vehí, 'l següent ofici: «Habiendo sabido esta alcaldía que en el término municipal de la de S. S. se había encontrado un cadáver, sirvase averiguar si dicho cadaver es el de un vecino que hace tres meses desapareció, abogado, de esta localidad. Las señas del cadáver, en todo caso, son las siguientes: color sano, ojos muy vivos y expresivos. Señas particulares: es tartamudo.»

Un cotxero que no 's troba bè, 's presenta á casa de un metje perque l' hi donga una vista.

—¿Qué 'us fá mal? pregunta 'l metje.
—Res: la post del pit, la viga de l' esquena y las frontissas dels brassos, y á més tinch molta desgana.

Lo metje l' examina detingudament, l' hi dona uns quants copets al pit, l' auscultat ab gran detenció y l' hi diu:

—Mestre, vos teniu una tissis galopant.
Lo cotxero respon:
—Escolti ¿qué no me la podria posá al trot, pagant tot lo que siga?

Un xicotet de vuit anys, molt llaminer, un cert dia enfilitantse dalt d' una cadira, ¡ot arribar al prestatje del rebost, y de la primera embestida 's cruspeix mitj pot de confitura.

La seva mamá 'l sorpren ab los llabis untats, y 'l renya.
—¿Qué has fet, criatura de Déu! ¿Qué no véus que agafaras un enfil!

Lo xicot ab lo cap baix y murmurant:
—¡Oy que nó! Si per cas mitj enfil, perque no més me n' hi menjat mitj pot!...

Un xicotet de vuit anys, molt llaminer, un cert dia enfilitantse dalt d' una cadira, ¡ot arribar al prestatje del rebost, y de la primera embestida 's cruspeix mitj pot de confitura.

La seva mamá 'l sorpren ab los llabis untats, y 'l renya.
—¿Qué has fet, criatura de Déu! ¿Qué no véus que agafaras un enfil!

Lo xicot ab lo cap baix y murmurant:
—¡Oy que nó! Si per cas mitj enfil, perque no més me n' hi menjat mitj pot!...

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Co-lo-ret.*
2. Id. 2.ª—*Ro-man-so.*
3. MEDANSA.—*Va, Ve, Vi.*
4. QUINT DE PARAULAS.—*L A U R A
A B R I L
U R N A S
R I A L L A
A L S A S*
5. GEROGLIFICH.—*Desé petit à gran molt hi vá.*

Han enviat totas las solucions los ciutadans Aguilera, Tomas Miral, del s Rectoral Ex-bolea n.º 1 y J. Murtra 3 S. Milá, Farandoler y Bescuits y Noy Adrogué, i un pastor espiritual y l' no més Pere de l' Asa y Nyguinyugui.

XARADAS.

I.

Quan me vá hu 'l passat tot en Francisco, que l' Ambrós lo noy gran que tres, no dos llegir encara ni un mot.

—No tersa-dos al revés la culpa éll, vaig contestar, perque jo sé que 'l fá anar á estudi un cop cada mes.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Un que já en total estava, digué un renech dels més verts, y un total que allí hi havia al sentirlo l' hi digué:

—Hu-terça que dos-primera y molt qui així diu renechs.

GIOVANNI. T. JANJEAN.

CRÉU DE PARAULAS.

La primera y la sexta un mateix número; la segona y la quinta, dos notas musicals diferents; la tercera un nom de dona; y la cuarta lo que acostuma á menjarse desde Nadal als reys.

UN RECOLETO.

TRENCA-CLOSCAS.

MULLENA.

Posar aquestas lletres degudament combinadas, de modo que formin lo nom de una població de Catalunya.

ADRIAN CHABERT.

GEROGLIFICH.

K K QUI K K
bo C li
K
allá
D
rar
se C ny
A

PEU P. DRAGUIGNANT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans M. Milá, Pau Sala, Aguilera, Alias Thadné, un tapé y T. de T. J. Enraonay y Miserere.

Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Russinyol, T. J. Gracia, Admisorador de la Menter, Pis, otavis Joan Rebull, Pere de la Baixa Nicodemus, Un estira-nyinyol y Cándido Candidot.

Ciutada Ex-bolea n.º 1. En la combinació numérica hi entran massa xifras y resulta embolicada.—Ll Milá: Insertarem un ters de sílabas y un geroqlifich.—Aguilera: Hi anirá molta cosa de lo que 'ns envia.—Un tape y F. de T: Tot nos está molt bè; pero prefeririam que la poesia que volgués enviarnos fossen mes aviat satíricas que serias.—Mas Thadné: Insertarem un geroqlifich y un trenca-caps.—A B Id., un ters de paraula.—E. Forest: En la fabuleta hi ha bona intenció; pero hi falta gracia y exponaneitat.—S. Gomila Insertarem la cansó.—Un campaner: Lo tema del seu articlet es bonich; pero 'l desarrollo es molt fluix.—Enemich del clero: Publicarem lo quadrat numéric.—Perico Poblador: Id., las sévas cantarelas.—C. Alquayre: L' hi aprobem los propósits; pero creguin que respecte a ceits assumptos millor es acudir ahont se déu, que no a la premsa.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisats per las cuineras.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxes variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, taronjos de totas classes y preus baratissims, desde 2 reals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del Mitj, 20. Vajin a veure'ls y se convenceran que no exagerém.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponals s' otorgan grans rebalxas

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp de Llu s Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22

